

PLANINSKI VESTNIK

GLASILO SLOVENSKEGA PLANINSKEGA DRUŠTVA.

XIII. letnik.

Maj.

5. št. 1907.

OPIS TRENTE.

I. LEGA. (Dalje.)

JOS. ABRAM.

Više, po Metliki, raste le grmovje in ruševje, ki se izgublja v travnato strm, v kateri izvira Mlinarica, in končno v prod in skale. Še en pogled na orjaške skale in vzporedne police Razorjevel! Kak razloček med tem prizorom in pogledom na sila strmo, z malim drevjem zaraščeno Berebico, ki strmi tik ob naši levici, a ne nudi nikakega užitka, ker vidimo odtod le njeno pobočje, vrhov pa ne. Sredi soške struge je velika skala, tako da vodita čez vodo dve brvi od skale do skale. Oko se naužije na tej brvi tudi krasne idile, zlasti proti severu. Pod nami in pred nami čez skale in med njimi deroča Soča, objeta od strmih bregov. Na naši levi strma zelena Berebica, na desni izprva prod, na griču Pretnarjeva hiša, naprej gori daleč, skoraj do izvira Soče ob vodi smrekov-bukov les, nad Pretnarjem obraščeni Prisojnik, pred nami visoka in pusta Velika Dnina z Mojstrovko, Travnikom in dalje ob levi silovita piramida Jalovca, kateremu v vznožju je deloma pusta, deloma obraščena planina Trenta. Sredi tega bujnega prizora pa stréljaj pred nami ob gozdu in deroči vodi skromna žaga, edino življenje sredi bobneče vode, le nekaj skromnega, tihega, ponižnega sredi orjaštva in veličastnosti. Kako prijeten prizor za razburjeno srce!

Onkraj brvi vodi dvojna pot, ena naravnost ob bregu strmo po melu, druga pa naokrog mimo Pretnarjeve hiše »Na klanca«. Poti se shajata spet tik pred malim gozdičem nad soškim bregom, nad žago. Gozdič neha brž in klanec se jame dvigati med Tonovimi travniki in potokom Lomarico; onkraj nje, gori ob vznožju Prisojnika pa nam prijazno zre naproti prenovljena hiša »Tonova« s par plodnimi njivami. Ta precej velika, viseča golina je vsa obrobljena od lesu; hoditi nam je po njej nekaj minut, sicer vedno le vkręber, in zopet nas objame gozd. V par minutah dospemo na vrh klanca na ravan, kjer se cepita poti, in sicer na desno, kakor kažejo table, proti Kranjski gori, prvotna pa vodi dalje proti izviru

Soče in v »Zapoden«. Tudi z gozdom smo takoj pri kraju. Zapodna prvo polovico z mogočnim ozadjem zagledamo nenadoma in pa svet pri »Šniti«, t. j. ob izviru Soče. Po dolgem času naletimo spet na nekaj več hiš bliže vkup, ki stoje deloma na levem, deloma pa na desnem bregu Soče.

Stopimo še dalje mimo hiš, tri so druga za drugo ob poti, in dalje do brvi čez Sočo. Do tu je od cerkve $\frac{3}{4}$ ure hoda. Pri »Šniti« smo. Tako imenujejo Trentarji Sočo pri izviru in svet takraj brvi, ki se naziva tudi pri »Šilu«, po glavni hiši, oziroma gospodarju tega kraja, ki se zove vulgo »Šila«; svet onkraj brvi se kliče »Zapoden«. Od »Šila«, h. št. 8, vodi obzidan, ozek klanec na desno, vzhodno proti potoku Lomarici (Limarici) in se tam združi z že prej omenjeno potjo, vodečo na sedlo Vršič in v Kranjsko goro. Nova, l. 1903. dovršena, dober meter široka pot vodi po precej široki, izprva sicer bolj ozki, strmi in prodni dolini med Veliko Dnino, oziroma njenim vzhodnim vrhom Mojstrovko in pa severnozapadnimi pobožji Prisojnika v lepih serpentinah kake pol ure visoko do »studencev«, izborne pitne vode, potem pa krene, ko se tudi dolina znatno razširi, po gozdu v »Lomé«, lepo zeleno, a majhno planino, in dalje zopet po gozdu do »Hude ravni«, kjer se svet odpre in je obraščen le še ob desni, ob vznožju Prisojnikovega sivostenskega masiva. V »Hudi ravni« in dalje gori do vrha Vršiča je Kranjska planina za jalovino. Stara steza je vodila od »studencev« vedno le naprej ob Veliki Dnini do Hude ravni in po imenovani planini dalje do prelaza, a ker je bila v zimskem času nevarna vsled plazov, se je nadelala nova, ki vodi tudi od Hude ravni lepo zmerno napeto po rušnati grivi, a ob vznožju Prisojnikovega masiva do Vršiča. Od »studencev« do Vršiča je dobro uro hoda, od Vršiča v Kranjsko goro pa pičli dve uri.

Pred brvjo pri »Šniti« je zaznamovana steza k izviru Soče. Med smrečjem, od plazov uklonjenim, in pa po strmem produ pridemo v dobrih petih minutah pod skale in k veliki zajedi, iz katere buči in hrumi voda in se z oglušnim gromom zaletava od skale do skale, zdaj naravnost po produ, pa zopet ob stene struge, dokler se kolikor toliko ne umiri pri brvi. Ob veliki vodi popade človeka pri ovinku v zajedo groza. Mrzla sapa mu puhti v obraz in strašno grmenje mu vzame malone pogum, da bi šel dalje. Pa je tudi grozna ta skalna zajeda! Dolga je kakih 30 m, visoka v koncu tudi kakih 20 m, ozka pa povprečno 4—5 m. Baš kakor bi bil izrezan iz skalovja velikanski kos. Stene v zajedi so navpične, tuintam in zlasti v koncu celo viseče. Ako hočeš

priti v dno, v konec zajede, treba skakati, stopati in plezati čez obrušene in uglajene skale, ki štrle posamič iz tal, med njimi pa dere voda. Ob veliki vodi pa grmé in se bliskoma vale in penijo čez vse skale silni valovi, in tedaj treba hoditi do izvira ob desni steni, ki je pa dozdej malo ali nič zavarovana. V dnu smo. Čudno nas izprehaja. Pred sabo vidimo globino kristalno čiste, kakor akvamarin modrikaste vode. Ta globina, krnica, ki sega še dalje pod skale v goro, se nam dozdeva kakor majhno, dobre 3 m^2 veliko jezerce, nekak vodnjak, na katerega dnu v ozadju zapazimo kljub globočini in srednji svetlobi vsak kamenček. Kako je lepo tukaj po leti! Kako je človek navdušen lepote in groze! Drugače je pa po zimi in pa do sredi julija. S prodne in strme Velike Dnine hrume v to zajedo in čez njo velikanski plazovi, ki popolnoma zadelajo in pokrijejo vso strugo in vse bregove doli do brvi, metre in metre na visoko. Plazovi hrume tod doli s tako silo in viharjem, da trepečejo pred njimi bližnje hiše in ljudje.

Ko je suša, se zgodi, da se krnica popolnoma posuši in voda prihaja na dan šele pri prvi brvi ali še celo pod njo nižje. Tako je zlasti po zimi. Ko pa začenja sneg kopneti, se tudi voda viša in si dela pot skozi sneg, ki ga izpodjeda, dokler si ne napravi celega predora. Plaz izgine šele pod toplimi solnčnimi žarki. Soča ima pri izviru okrog $4^{\circ} C$, pri cerkvi pa 6° — 7° .

Nepopisno lep razgled se nam nudi izpred zajede. Proti jugovzhodu se nam zdi zdaj gorovje še vse veličastnejše nego od vznožja. Dolga vrsta vrhov in ostrih, čipkam podobnih grebenov se vleče od Prisojnika čez sila veličastni Razor, ki ima podobo topega stožca, in dalje čez rogovilaste »Kanceljne«, Planjo, Goličico, Kuklo in Mali Prosek; iz ozadja pa kipi v nebo Kanjavčevo pogorje s Tičarico in drugimi skalnimi vrhovi. Nadaljni razgled po gorah pa nam zastira Berebica, ki pada strmo v dolino ravno nasproti izviru Soče in nam kaže odtod že severozapadno pobočje. Med temi gorami, ki so do srede večinoma zarasle, pa se pogreza globoka in temnozeleno Soška dolina, vidna tja doli do »Ture«. Od izvira Soče pa do Loga, slabo poldrugo uro daleč, pada svet skoraj 400 m .

Od našega razgledišča pregledamo lahko povečjem tudi Zadnjo Trento, »Zapoden«, s sivima poglavarjema Jalovcem in Grintavcem. Vendar pa je ta točka za natančen pregled malo preveč v strani. »Zapoden« je velika in izmed trentskih dolin najbolj široka in odprta dolina. Vleče se od izvira, od »Šnite«, bolj proti zapadu, v drugi polovici pa proti jugozapadu. Vsa dolina je dolga eno uro in se končuje pod planino Zapotokom, pod Grin-

tavcem (2350 *m*). Na levi, proti jugu in jugozahodu jo meji le v vznožju obrasla, sicer pa tudi na tej strani sila strma, razrita, žlebasta in grebenasta Berebica, ki se veže z Grintavcem pri »Velikih Vratih«, krasnem, ozkem, skalovitem sedlu, vodečem od planine Zapotoka na Strmarico v Spodnjo Trento in vprek ob Grintavcu čez par visoko ležečih planin — pristaj soških — čez hudournik Črnelo na planoto Lomovje in v Sočo k cerkvi. Grintavec je samo na južni strani, t. j. nad vasjo Sočo krotak, sicer pa na vse strani zelo strm, poln žlebov, pravcato grintač in nevaren. Nad Zapotokom je odkrhnjen in navpična skala je od rdečega apnenca po svoji izraziti barvi vidna že od daljnega Vršiča in z drugih gora.

Od Grintavca proti severu se razprostira Jalovčevo pogorje, ki je zvezano ž njim z 2000 *m* visokim sedlom Bukovcem (imenovanim po planini Bukovcu, ležeči onostran trentskih gora na balščenško (bavšensko) stran) med Šmihelcem in Zgorelcem. V Jalovčevem pogorju so nadalje od Zgorelca proti severu še Jelenek, Špičica in širokopleči Skutnik, pod katerimi se vlečejo visoko ležeči in strmi pašniki Zapotoške planine in strma travnata planota Srednjica, kjer Trentarji žanjejo travo in jo spravljajo za zimo v dolino. Skutnika se drži dalje skoraj navpični Pelc (Belec), ki je podoben siloviti trdnjavi, gradu, in zato se tudi imenuje kraj ob njem »Za gradom«. Kraj Pelca je zelo visoka, silno ozka zarez, čez katero vodi pot, imenovana »Čez škrbinico«, v Balščico (Bavšca) po dolini Bali in pa za Ozebnikom in Jalovcem po velikih terasah v dolino Koritnico v Gorenji Log in na Predel. Od Škrbinice se vleče dalje zelo razjeden in oster greben na Ozebnik (tudi Mali Ozebnik) in Jalovec (tudi Vel. Ozebnik). Oba sta silno strma in velikanske skale jima strmé navpično v vznožje, na visečo planino Trento, ki sega, v vrhu skalna, prodna in deloma ruševita, spodaj pa večinoma dobro obraščena, tja doli do Zapodna v dolino. Jalovec ima pod glavnim vrhom, ki je podoben trikotu, v višini nad 2000 *m* veliko skalno plan, imenovano »Jezerca«, na katerih izvira v bujnem zelenem mahu izvrstna voda. Pod »Jezerci« pa je silovit prepad v široko zajedo med Jalovčevimi in Ozebnikovimi stometrskimi stenami, v kateri je večno snežišče. Po tem snežišču vodi stara pot čez vrtoglave skale in ob nedoglednih prepadih na Jalovec. Ume se, da se tvega turist na to pot le s spretnim vodnikom, in kdor ni v glavi, rokah in nogah trden in gibčen, le z vrvjo pod pazduho! Na zapadno stran, proti Logu, oziroma v Koritnico padata Ozebnik

in Jalovec skoraj navpično v dolino. Iz Loga je mogoče priti na Jalovec razen čez Škrbinico le po »Loškem žlebu«, med Jalovcem in Ozebnikom čez Jezerca, a še ta pot je radi strmine in proda zelo nevarna ter služi le pretkanim loškim divjim lovcem. Enako strmo pada Jalovec tudi proti Planici, t. j. proti Ratečam.

Jalovec je po velikanskem, skoraj neprehodnem, ostrem, grebenastem loku zvezan tudi z Mangartom. Na severnozahodni strani mu padajo stene proti Planici in tvorijo z »Golično špico«, spadajočo k Veliki Dnini, silovito zarezana in strmoskalna vrata in sila proden in strm »Rateški žleb«. Prehod na Planico je med Golično špico in Travnikom. Odtod se polagoma vzpenjajo grebeni mogočne, a zelo dolgočasne Velike Dnine tja do Mojstrovke in do Vršiča. Izmed vrhov nam je omeniti nad 2400 *m* visoki Travnik in Mojstrovko nad Vršičem. Ob pobočju Velike Dnine je deloma zaraščena planina, ki pa je više gori silno prodna in skalovita. Velika Dnina je dolga za hojo kake 4 ure.

Omenili smo že, da ima »Zapoden« dva dela. Prvi del sega od brvi pod izvirom »Šnite« do »Klina«, t. j. ozke dolinske zajede, kjer se vzpenja pot med drevjem proti zadnji planoti, ležeči proti jugozahodu. Lepa sta oba dela, le škoda, da preplavlja hudournik Trenta izpod Grintavca sem s prodom vedno več skrbno obdelovanega sveta in lepih travnikov. Hudournik je pokončal tako že skoraj polovico doline. Trenta izvira visoko na planini Zapotoku pri sirarski koči in pada po navpičnih žlebovih nad 200 *m* globoko v prepad v Zapoden ter se izliva v Sočo tik ob severnem rtu Berebice. V zelo široki prodni strugi pa teče voda le pomladi, ko kopni sneg, in ob velikih povodnjih, sicer teče le pod prodom in prihaja v mnogoštevilnih izvirkih na dan šele blizu izliva v Sočo.

V prvem delu krasnega »Zapodna« je kakih osem hiš, ki stoje večinoma na lepo zelenih grivah pod Berebico in planino Trento. V dobre četrti ure se dolina zoži v »Klinu« in se svet dvigne za dobrih 100 *m*. Pot vodi ob bregu hudournika med drevjem. Struga, večinoma suha, je polna proda in velikanskih izmitih skal, med katerimi neznansko deró in grmé mogočne množine vodá ob povodnjih. Dospevšim na vrh »Klina«, se nam odpre prese- netljiv razgled po zadnjem Zapodnu. Še bolj kot prej čutimo, da smo na planinski planoti, dasi je ta, morda najlepši del Trente, ograjen z vencem mogočnih orjakov na vse tri strani. Lepi travniki z njivami, v ozadju pa s krasnimi gozdi se nam kar smejejo naproti. Sredi med travniki ob grivah pa stoji zadnjih šest trentskih

hiš, nad 1100 *m* nad morjem. Tu se človeku tako omili, da bi najraje ostal kar za vedno! Za zadnjimi hišami se razteza dolina še dobre pol ure dalje in se bolj in bolj oži. Treba nam je pa hoditi dalje ali po gozdu pod »Srednjico« in Zapotoško planino, ali pa po neprijetnem produ Trente, dokler tudi tod ne pridemo na breg in po dobrodejnem gozdu dalje in dalje čez plazove in zopet gozde do steze na planino Zapotok, od steze pa še dalje po vedno večji ožini ob strugi in po strugi dopod mogočnih slapov Trente in sten, ki ustavijo s silo vsak nadaljnji korak po dolini.

(Dalje prih.)

KOČA V KORITNICI.

Po »A. V.« priredil dr. A. Švigelj.

Kakor svoj čas Češka koča odkriva sedaj koča v Koritnici turistiško skoraj neznane kraje; zato ne bo odveč, ako si na kratko ogledamo ture, ki jim bo izhodišče.

Zračna oddaljenost koče od Loga znaša 4 *km*, razlika v višini je 700 *m* (Log 650 *m*, koča 1350 *m*), kar znači dobri dve uri hoda. Pot je že zdaj za vsakogar lahka brez kakršnegakoli zavratnega mesta ter se še popravi. Prišedšemu po Predelski cesti ti ne bo treba nizzdol do Loga, od najvzhodnejšega cestnega ovinka pod Strmcem pojdeš lahko po bližnjici in si prihraniš pol ure, tako da bo prav lahko vsakdo iz Trbiža čez Predel v šestih urah pri koči. Kdor pa se odpelje od Trbiža ob polšestih zjutraj s pošto, bo v koči že pred 10. uro dopoldne. Iz Bolca po Bolški soteski skozi Spodnji in Srednji Log bo prilično štiri ure hoda.

Od koče je moči že danes, ko steza še ni nadelana, brez večjih težkoč nastopiti na Mangart. Najprvo gremo po pastirski stezi do razsežne planine »Na planji«, kjer izvira nekoliko studencev, odondod pa po plitvi vrtini med Mangartom in Rdečo skalo; šele pod sedlom samim je treba nekoliko plezati po preperem skalovju. Od sedla sestopimo na severni strani kakih 50 *m* navzdol, potem pa prečkamo čez meline na nemško stezo, ki dospemo nanjo nekaj više nad Malim Mangartom. Dotod je zdaj okoli štiri ure. Ko bodo najneugodnejša mesta popravljena in nadelana, skrajšana bo razdalja za najmanj tri četrti ure. Raz sedlo med Rdečo skalo in Mangartom bo lahko moči priti na Travnjsko sedlo in sestopiti h Klanškima jezeroma in v Rateče

ali pa mimo nemške Mangartove kočice po Reški dolini v Trbiž. Tod je nadelalo v najnovejšem času »Nemško planinsko društvo« zelo ugodno pot. Tura Trbiž—Reška dolina—Mangartova kočica—Mangart—sedlo ob Rdeči skali—kočica v Koritnici (kjer se konec te ture prenoči) ali narobe bo zahtevala 9 do 10 ur; ravno toliko tudi tura z rateškega kolodvora ob Klanških jezerih čez Travnik in Mangart v Koritniško kočico. Turistom, ki neradi dolgo hodijo, bo najugodnejša tale pot: zvečer iz Loga v Koritniško kočico (dve uri), zjutraj zarana na Mangart ($3\frac{1}{2}$ do 4 ure), potem do nemške kočice (dve uri), tu nočilo, drugo jutro po Reški dolini v Trbiž (štiri ure).

Napram slovenski stezi, ki spaja Koritnico z Balščico (Bavšca), Trento in Jalovcem, ima kočica res nekoliko neugodno lego, ker leži ob nasprotnem pobočju, tako da bo moral, kdor pride v označeni smeri, sestopiti do koritniške sirarne in potem iti dobrih 200 m do kočice vreber. Toda ta neugodnost se pojavlja samo turistom, ki prihajajo iz Trente, z Jalovca ali iz Balščice v Log. Pri turi v obratni smeri pa že ne bo več kazalo prenočevati v Logu, temveč v koči, ker je odtod do slovenske steze le tri četrti ure, dočim treba iz Loga nad $2\frac{1}{2}$ ure, tako da se prihrani s prenočiščem v koči $1\frac{3}{4}$ ure, kar je pri dokaj dolgi zvezi med Logom in Trento, oziroma Jalovcem ali Balščico (10 do 11 ur) vsekakor vpoštevati. Kdor pa misli spojiti turi na Mangart in Jalovec, temu bo kočica v Koritnici vprav dobro došla, ker ga bo prenočišče v koči obvarovalo sestopa v Log. To velja tudi za turo iz Bolca po Balščici in slovenski stezi do kočice v Koritnici in odtod na Mangart. Ko pa bo nadelana zveza med to in Mangartovo kočico, bo možno turistu, ki Mangart že pozna in hoče le na Jalovec, priti iz Trbiža po Reški dolini mimo Rdeče skale v sedmih urah v Koritniško kočico, tu prenočiti in drugi dan nastopiti na Jalovec.

Nepričakovana izbira tur pa se odpre turistom, ko bo nadelana steza do konca Koritnice in na sedlo Veliki kot (2126 m). S to stezo bo podana prekrasna zveza od Rateč (s kolodvora) skozi Planico čez Veliki kot v kočico (6 do 7 ur). Z Velikega kota bo moči nastopiti na Ponico (Kotovo špico) ali pa preiti v veliki snežni žleb Jalovčev in nastopiti ali na Jalovec ali pa na Travnik (in odtod ali v Trento ali ob Mojstrovki na Vršec. Tura: Koritniška kočica—Veliki kot—snežni žleb—Jalovec—sedlo—slovenska steza—Koritniška kočica bo zahtevala 10 do 11 ur hoda; tura: Koritniška kočica—Veliki kot—Travnik—Mojstrovka—Vršec (Vossova kočica) pa 7 do 8 ur.

S konca Koritnice je moči nastopiti tudi na sedlo Žagarico in odondod po takozvani Hudi škrbini na Mangart ali pa vzhodno na Ponico. Za vztrajnejše turiste-plezalce bo znamenita tura: Koritniška koča—Žagarica—Ponica—Veliki kot—Koritniška koča. Končno je omeniti vztrajnemu planincu tudi še nastop od Žagarice na Zadnjo Ponico.

Vrhutega ostanejo najpodjetnejšim veleturistom še težke, a vseskozi zanimive ture: na Mangart po Hudi stezi, na Jalovec po severozapadni stezi, na Belec (Pelc) in na vzhodni del grebena Konjske škrbine.

Koča v Koritnici bo torej veleturistom (in tem je namenjena) prav ugodno izhodišče, tem bolj, ker bo steze lahko vedno bolj in bolj na vse strani razpeljavati. In s tem bo lep kos slovenskih planin zopet v slovenskih rokah.

Otvoril bo kočo akademični krožek Češke podružnice letos avgusta meseca.

~~~~~

NOVI VOJAŠKI ZEMLJEVIDI JULSKIH PLANIN.

Po J. ČERMÁKU dr. A. ŠVIGELJ.

Vojaški geografski zavod je konec lanskega leta izdelal na podstavi najnovejšega merjenja v letih 1897. do 1901. dva nova specijalna zemljevida (merilo 1 : 75.000), tičoča se Julskih planin, namreč lista: zona 20. kol. IX. in zona 20. kol. X. (Bolc in Radovljica), zadnjega le začasno. Po dolgih letih, v katerih smo se morali zadovoljevati z zemljevidi, napravljenimi površno in nemarno po merjenju do leta 1877. (zadnje izdanje l. 1881.),*) nam je prišla v roko mapa, ki je skrbno sestavljena in lahko popolnoma ugaja tudi znanstveniku. Kdor je pazljivo čital razne geografske članke o posameznih delih Julskih planin, je opazil soglasno tožbo o nedostatkih in netočnostih specijalnih zemljevidov c. kr. avstr. voj. geografskega zavoda. Ako zdaj primerjamo novoizdani zemljevid od leta 1906. z zemljevidom od leta 1881., se še sedaj lahko prepričamo, kako so bile tožbe

*) V 16 letih (1869—1885) je bila mahoma izgotovljena specijalna mapa cele Avstro-Ogrske, v prvi vrsti v vojaške namene; sledovi prenegljenega dela so se kazali malone na vsakem listu. Z resnim mapiranjem se je začelo šele l. 1895.

opravičene. Razlika je tolika, da poprav v terenu niti ni moči posamezno naštevati. Še lahko dohodne doline niso bile v starem specijalnem zemljevidu pravilno narisane; kaj šele teže pristopna gorovja. Ni čuda, da so bili gorski grebeni načrtani kar v slepo mer, vzorčno, gorske planote, podi itd. pa bolj po fantaziji nego na postavi malega števila merjenj. V novem izdanju so vse gorske in dolinske partije predelane*), tako da se šele zdaj kaže našim očem pravilni obraz naših planin. Primerjajmo katerikoli dve mesti v zemljevidih stare in nove izdaje, povsod vidimo v novi izdaji stremljenje po vernem izraževanju terena in obilo finih razlik. Najbolj pa bije v oči primerjanje Kaninske skupine, severnega dela Razorske skupine (Škrlatica-Martulj), nekaj manj greben Montaža, vzhodni greben Mangarta, Kriški podi in podi pod vrhom Triglava. Hipsometrična merjenja, izvršena v Julskih planinah v najnovejšem času, kažejo mestoma znatne razdalje proti merjenju pred več nego 30 leti. Zanimivo je primerjati podatke o višinah posameznih naših gora, zato podajemo tu kratek seznamek, razdeljen po posamičnih skupinah. Prvo število izraža novo merjenje v metrih, drugo (med oklepaji) staro merjenje**).

Viška skupina. Ovčja vas 807 (817), koča v Zajezeru 1007 (?). V severnem grebenu: Mittagskogel (Poldnik) 2089 (2091), Piper 2066 (2049), Zweispitz 2047 (2048), Brda 1838 (1853). V glavnem grebenu: Višarje 1789 (1792), Lovec 2071 (2079), Pražniško sedlo 1486 (1489), Nabojš 2307 (2315), Viš 2666 (2669), Col del Medeon 2537 (—), Toronon (Planja) 2523 (2519), Cima Gambon 2401 (2427), Cima Verde (Brda) 2654 (—), **Montaž 2735 (2752)**. Vzhodno od Viša: t. Divja koza 2335 (2371), Weissenbachspitzen (Bele osti) 2254 (—), Schönkopf (Lepa glava) 2047 (2007), Hochstell (Visoka polica) 2002 (—), Rabeljsko sedlo 1333 (1325), Königsberg 1912 (1918).

Kaninska skupina: Seekopf (Jerebica) 2122 (2106), Rombon (Veliki vrh) 2208 (2210), Confinspitze (Črnela) 2328 (2340), t. 2335 (2355), Prevala 2063 (2063), Prestreljenik 2503 (2503), Srednji Vršič 2536 (2546), Kanin Veliki 2592

*) Pri novem merjenju je bila merodajna fotogrametrična metoda, s katero je mogoče do podrobnosti skrbno predočevati teren, posebno gorski. Podatki o višinah na postavi te metode so nenavadno točni, pomota je mogoča le od enega do treh metrov. Kak napredek je to, se razvidi iz vsebine tega članka.

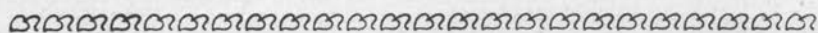
**) V svrhu lažje kontrole so navedena imena kakor v specijalnem zemljevidu razen obče znanih. Kjer mapa nima imena, je označena dotična točka s *t*.

(2582), Kanin Mali 2572 (2566), Krnica 2434 (—), Laška Planja (prav Velika Baba) 2449 (2450), Monte Slebe (Mala Baba) 2336 (2342), Veliki Banjški Skedenj 2117 (—), Mali Banjški Skedenj 1958 (1952), t. (Konj?) 2287 (2300), Stador 2135 (2147), Vratni vrh 1988 (1990), Kaninska koča 1811 (—), Neveja 1152 (—).

Mangartska skupina: Mrzla voda 812 (820), Rabelj 900 (892), Rabeljsko jezero 960 (993), Predelski prelaz 1156 (1162), Oberbrett (Strmec) 983 (961), Koritniška sirarna 1069 (1049), Bolc 483 (485), Baumbachova koča 622 (—), Sv. Marija v Trenti 713 (748!), Trentska planina 1381 (1366), Vršec 1611 (1616), Kranjska gora 810 (812), Podkoren 847 (849), Klanški jezera 926 in 936 (—,—). V Reški dolini pastirska koča Weissenbach 985 (1020!); grebeni: Fünfspitz 1907 (1902). V grebenu, ki deli Reško dolino od Klanških jezer, se dviga najvišji vrh Bukovnik 2066 napram t. 2302 (!) stare mape. Mangartska koča 1919 (—), **Mali Mangart 2259 (2506!!)**, Veliki Mangart 2678 (2678), Zadnja Ponica 2234 (2258), Srednja Ponica 2221 (—), Velika Ponica 2272 (2280). Gorski greben, ki obrobja Koritnico na jugu: Krnica 2235 (2322!!), Konjska škrbina 2261 (2262), najvišji vrhovi dosejajo t. (Votli vrh ali Bricelj?) 2343 (—), Mali Ozebnik 2324 (2356), Veliki Ozebnik 2483 (2471), Jalovec 2643 (2655). V grebenu Jalovcu - Mojstrovki ni znatih izprememb. V grebenu proti jugu od Jalovca (Ozebnika): Belec (Pelc) 2337 (2304), Jelenek 2172 (—), Šmihel 2108 (2208!!), Bolški Grintavec 2344 (2350). Gorski hrbet od Sovinjaka (Svinjak) 1637 (1639) nad Bolcem do Srebrnjaka 2021 (2006) nad Trento ne kaže velikih razlik razen vernejše risbe terena.

Razorska skupina. Prisojnik 2547 (2555), Razor 2601 (2601), Goličica (Planja) 2453 (—), Križ 2410 (2435), Stenar 2501 (2506), Pihavec 2414 (2418). Kriški podi so izborno izraženi, čeprav se zdi, da je velikost najvišjega Kriškega jezera morda precenjena (večje od spodnjega, Splevta?). Rogica 2582 (2584), Suhi plaz (Škrlatica) 2738 (—, veljala je doslej višina 2643), t. (Dovški križ) 2646 (2643), t. (Vel. Ponica) 2592 (2400), Špik 2472 (2471), Kolkova špica (Kuk) 2417 (2425). Prej so šteli t. 2643 (Dovški križ) za najvišji vrh te skupine, kakor se vidi, Škrlatico — pravega najvišjega vrha preje niti merili niso.

(Konec prih.)

DRUŠTVENE VESTI.

Novi člani. Podravske podružnice: Novak Jakob, poštni oficijal. Rapovc Josip, veleposestnik. Šmorancer Josip, okrajni šolski nadzornik. (Vsi v Mariboru.) Pajtler Ivan, župnik pri Sv. Ruprtu. — Soške podružnice: Kragelj Iv., vinotržec pri Sv. Luciji. Kuntik Maks, učitelj v Solkanu. Kunc Ivan, nadučitelj v Ročinju. Prinčič Edvard, nadučitelj v Pevmi pri Gorici. Hedžet & Koritnik, trgovca v Gorici. Radikon Albin, pravnik v Tolminu. Jelšek Amalija, učiteljica v Dornbergu. Krajnik Fani, učiteljica v Kanalu. Bric Josip, učitelj v Rihembergu. Pečenko Krist., veleposestnik v Gorici. Urbančič Alojzij, učitelj v Mirnu pri Gorici. Gorjup Alojzij, učitelj v Batah. Rokodelsko bralno društvo v Tolminu. Kos Josip, kaplan pri Sv. Luciji.

Darila. Soški podružnici: Za Simon Gregorčičevo kočo na Krnu: županstvo v Kobaridu 50 K, narodni sklad v Gorici 50 K, centralna posojilnica v Gorici 20 K, županstvo v Kanalu 20 K. — Radovljiški podružnici: posojilnica v Radovljici 50 K. — Kranjskogorski podružnici: posojilnica v Radovljici 50 K. Srčna hvala darovalcem!

Kranjska podružnica priredi dne 2., oziroma ob slabem vremenu dne 9. junija t. l. ob treh popoldne veliko veselico na prostem v prid »Prešernovi koči« na Stolu. Ker je ta zgradba ne samo precejšnjega pomena v planinskem oziru, nego naj bo tudi viden spomenik pesniku-prvaku v naših slovenskih planinah tik nad njegovim rojstnim krajem, si je podpisani odbor v svesti, da s postavitvijo Prešernove kočice izvrši narodno dolžnost vprav velike važnosti.

Imamo nabrane že nekaj gotovine, toda stroški bodo presegali dose-danje prihranke in doneske za najmanj še enkrat toliko.

Koča, kakor jo je podpisani odbor zamislil, bode zgrajena v velikem slogu in bodi dokaz, da tudi Slovenci zmorejo v svojih planinah postaviti zgradbo, kateri se s turističnega stališča nič ne bo moglo očitati.

Da pa odolimo gmotnim težkočam, naj nam v prvi vrsti pomore dovoljen uspeh nameravane veselice dne 2., oziroma 9. junija v Kranju.

V to svrhu vljudno vabimo vse domoljube na mnogobrojno udeležbo. Vsi častilci velikega Prešerna in ljubitelji krasne Gorenjske naj se snidejo v kranjski »Zvezdi«!

Odbor.

K poročilu o občnem zboru osrednjega društva je dostaviti v računu za l. 1906. pri stroških pod zap. št. 5 znesek 1321 K 82 h kot izdatek za pota in markacije. Znesek pomotoma ni bil natisnjen, vpoštet pa je v končni vsoti 37824 K 51 h.

Ajdovsko-Vipavska podružnica je imela svoj letni občni zbor dne 1. februarja t. l. v Šaplovem hotelu v Šturji. Gospod predsednik je otvoril zborovanje ter pozdravil mnogoštevilne zborovalce. Omenil je na kratko, da je podružnica dovršila triletno dobo svojega delovanja, in da si ne more ponašati z delovanjem drugih podružnic, v katerih okolišu se nahajajo svetovno znane gore in druge prirodne lepote in jih to takorekoč sili na intenzivno delo v korist slovenskega planinstva, je vendar dosegla prvotni svoj namen, to je, da je ohranila slovenski značaj naših gora. Na različnih krajih postavljeni napisi naše podružnice kažejo, da so tod slovenska tla in da tudi ostanejo. Nato je poročal tajnik o lanskem društvenem delovanju. Podružnica je imela konec 1905. leta 44 članov, v letu 1906. jih je

pristopilo 25, izstopilo pa 8; konec leta je bilo 61 članov. Odborovi seji sta bili dve in dva občna zbor. Odbor je priredil ples, ki je povoljno uspel ter donesel tudi gmotnega dobička. Za člane je skrbela podružnica z izleti, od katerih je posebno omeniti izlet na Trstelj dne 10. maja, kjer so se sestali člani naše, Tržaške in Soške podružnice, in izlet dne 4. junija na Nanos. Zaznamovala je tudi pot iz Podkrajja na Nanos (Sv. Hironim) in odtod na Razdrto. V Podkrajju je postavila orijentacijsko tablo. Preiskovala je po svojih članih dve podzemeljski jami na Brjah, ki pa ne nudita nikakih zanimivosti. Gospod odbornik Edmund Čibej je imel dve predavanji v Šaplovem hotelu, ki sta bili primeroma dobro obiskani. Pri prvem je opisal Trnovski gozd in njega tri najvišje vrhove, pri drugem pa šege in navade ljudstva na Trnovski planoti. Poročilo tajnikovo je bilo soglasno sprejeto. Nato je poročal blagajnik o denarnem stanju. Poročilo je bilo odobreno brez ugovora. Pri volitvi odbora za prihodnjo triletno dobo so bili soglasno izvoljeni: za načelnika g. Avgust Schlegl, za namestnika g. Artur Lokar, za tajnika g. Andrej Jamšek, za blagajnika g. Josip Kertelj, za odbornike gg. Anton Bianchi, Ivan Šapla, Mihael Malik in Vekoslav Lokar, za zaupnika g. Edmund Čibej. Naposled se je razvila živahna razprava, pri kateri se je določeval načrt bodočemu delovanju. Bila je že pozna ura, ko je zaključil načelnik zborovanje ter se zahvalil navzočnim članom za udeležbo.

Idrijska podružnica. Poročati nam je v dopolnitev poročila o tej podružnici v tretji letošnji številki »Planinskega Vestnika«, da je podružnica markirala prepotrebno pot na Otlico ali, kakor pravijo, na Angelsko goro. Treba je bilo za to markacijo dobiti dovoljenja od gozdnega erarja in ž njim skleniti reverz. Ko se je bilo vse to opravilo, potem šele se je izvedla markacija. Markacija gre od gostilne pri Šinkovcu v Beli, ravno pod goro Tisovcem, čez Malo goro do Otlice, dokoder je Ajdovsko-Vipavska podružnica že prej markirala pot. Znamenja so rdeča. Letos izvede podružnica zelo potrebno markacijo čez Vojsko do Sv. Lucije. Na občnem zboru se je sklenilo, naj se uvedejo predavanja in sestanki ter prirejajo skupni izleti. V ta namen se na kakem primernem kraju pribije tabla, kamor naj bi se napisovali nameravani izleti. Sploh se je izrekla želja, naj bi se v podružnico vpeljalo več družabnega življenja.

Radovljiška podružnica. Poročila o občnem zboru ne moremo priobčiti, ker ga še sedaj nismo prejeli. Gospoda, to ni pravilno! Dolžnost veže.

Alpský Věstník, glasilo Češke podružnice našega društva, je s tomesčno 8. številko zaključil deveti letnik. Izborna urejevan, je prinašal vse to leto tvarino, ki je zanimala i najširše turistiško občinstvo, a je nudila tudi pravemu veleturistu dosti naslade in prijetnega berila. V višji turistiki se tudi v tej številki spet odlikujeta dr. V. Dvorský in J. Čermák, ki vzajemno popisujeta v članku »Po malo znanih stezah« svoje ture: Ferdmana Polica, Prisojnik, Mala Ponica, obleganje Škrlatice, Dovški Križ, in obetata nadaljevanje prihodnje leto. Dr. O. Laxa poroča v jedrovitem članku »o planšarstvu in mlekarstvu v Julskih planinah«. V listu so opisali Jezera, Koritnice itd. Skratka: list skuša ustrezati Čehom v njih stremljenju, dodobra spoznati krasoto naše zemlje v vsakem oziru. Poročila o notranjem in zunanjem delovanju »S. P. D.« in Češke podružnice, beležke o vsakem važnejšem pojavu v slovanskih, nemških in francoskih planinah napravljajo list

mnogovrsten in mikaven ter je uredništvu le čestitati, da vzdržuje to izborno češko glasilo planinstva na dosedanji višini. Seveda podpirajo uredništvo ne le vsi odborniki, ampak tudi člani. Ilustracij pač pogrešamo letos, a tudi njih ne zaman. Češka podružnica namerava namreč izdati letošnjo jesen krasno »Spomenico s slovanskih gorá«, ki bo z deloma barvanimi slikami čitatelja bogato odškodovala. Pozabiti tudi ni seznama o turah, ki so jih proizvedli lani posamezni člani Češke podružnice. Obilo njih število in kakovost nekaterih tur (ki so se jih udeleževale nemalo tudi dame) kaže, da se goji v tej naši podružnici turistika v vseh ozirih, dejanski in v vedi. In tako bodi tudi posej!

Kadilnikova kočja na Golici je otvorjena že od dne 12. majnika. Slov. plan. društvo jo je letos preskrbelo z izbornim in obilnim provijantom ter nastavilo za oskrbnika in oskrbnico zelo pripravno in izurjeno zakonsko dvojico. Golica je na južni strani že popolnoma brez snega in flora se tudi že krasno razvija.

Tržaške podružnice izleti in zabave I. 1907. Dne 9. junija popoldanski izlet v Branico. Odhod z zabavnim vlakom drž. žel. ob 1 uri 40 minut do Štanjela. Iz Štanjela peš v Branico po poti, zaznamovani od Tržaške podružnice. Povratek zvečer poljuben. — V nedeljo dne 16. junija družinski izlet v Lipico. Odhod peš ob 6. uri zjutraj. Zbirališče pri ljudskem vrtu (ul. Stadion). — Dne 29. in 30. junija planinski izlet na Črno prst (1845 m) in k izviru Savice. Spored: Odhod iz Trsta v soboto dne 29. junija z vlakom državne železnice ob 5. uri popoldne do Hude južine. Prenočevanje. Rano zjutraj na Črno prst. Odhod na Orožnovo kočjo in potem k izviru Savice. Povratek v Trst zvečer z Bohinjske Bistrice. Radi prenočišča se je priglasiti na Tržaško podružnico, Via Chiozza 8, najkasneje do dne 25. junija. — Ob neugodnem vremenu se opusti sleherni izlet.

Vse člane planinskega društva in njih rodbine vabi s planinskim pozdravom. Odbor Tržaške podružnice.

RAZNOTEROSTI.

Angleški časnikarji na Kranjskem. Železniško ministrstvo je odobrilo program, ki ga je predložila »Deželna zveza za promet tujcev na Kranjskem« glede prihoda angleških časnikarjev v našo deželo. Angleži si ogledajo Bohinjsko jezero, slap Savice, Vintgar in Bled, morebiti tudi Peričnik in Vrata. Da naša zveza dostojno sprejme imenitne goste, ji je v ta namen deželni odbor naklonil 2000 K podpore. Na pomoč ji prihiteli tudi Ljubljana.

Nova prometna društva. Ustanovila so se krajevna društva za tujski promet na Bohinjski Bistrici, v Gorjah, v Kamniku, v Kranjski gori in v Postojni, in sicer na podstavi pravil, ki jih je v ta namen sestavil odbor »Deželne zveze za promet tujcev na Kranjskem«.

Na Jesenicah se je ustanovila podružnica kranjske sekcije D. Ö. A. Va, ki bo raztezala svoje krepplje po južnem pobočju Karavank in upravljala nemško kočjo na Golici in Valvazorjevo kočjo na Stolu. S tem se bo narodnostno nasprotje na Gorenjskem le še poostrilo in naša dolžnost in skrb bodi, da bo zmaga na vsej črti naša.

O Savinskih planinah je podal dr. Rom. Lucerna v »Geogr. Jahresbericht aus Oesterr.« obsežno študijo. Skrbno razpravlja o sledovih ledniške

dobe tega dela v naših planinah in našteva ne le celo vrsto morénskih nasipov v vseh gorskih dolinah, temveč tudi nebroj naplavin, nanesenih poleg rek daleč od središča gorá. V gorah samih mu je večina velegorskih oblik produkt erozivnega delovanja lednikov. Moréne, ki so se ohranile, so izza zadnje ledniške dobe (wurmske dobe) in izza dobe njih prestanka. Na taki moreni stoji Češka koča. Sledovi prejšnjih ledniških dob so v gorah samih že izginili, kolikor jih ne kažejo še naplavi v okrožju naših planin.

Odbor kluba avstrijskih turistov (Ö. T. C.) v Železni Kaplji razširja Rainerjevo kočo pod vrhom Ojstrca (Vel. Obirja). Od dosedanjih dveh stavb poderejo eno in jo popolnoma prestavijo, druga bo še letos turistom spet na razpolago. Rainerjevo kočo je posetilo lani 549 turistov. Odbor je nadelal lani tudi stezo na Pavličevo steno, odkoder je mičen razgled na Savinske planine.

H koči pod Učko nameravajo izvesti železnico od Opatije. Odtod na Veprinac bo zobna železnica, z Veprinca do kočice pa tramvaj poleg ceste. S tem si bo Učka gora s svojim razsežnim razgledom privabila še več posetnikov.

S Sv. Jošta nad Kranjem je odšel ob letošnjem sv. Jurju vrli gostilničar. Jožef Benedik. Ta vest ni nič kaj vesela, kajti vsi vemo, kaj je bil Benedik izletnikom in turistom leta in leta. Njegova gostoljubnost je privabila nešteto ljudi na krasno, razgledno goro in lahko trdimo, da je nemala zasluga njegova postrežljivost, da se je tako omilila turistika po naši deželi. V tolažbo pa nam bodi za njegovo izgubo enako gostoljubni dom pri Končóvcu na Javorniku, kjer gospodinji njegova omožena hčerka Franca, dobro znana vsem izza časa, ko je še pri očetu opravljala gospodinjstvo. S Jošta do Javornika je kakih 30 minut hoda. Pot je markirana tudi od Čepulj.

Na zadnjem občnem zboru »D. Ö. A. Va« so se dovolili za izboljšanje stezá in koč v slovenskih planinah ti-le prispevki: primorski sekciji za stezo na Kanin 550 M, koroški sekciji »Gau Karawanken« za celovško kočo na Stolu 2000 M in še 4000 M za l. 1907. redne in 300 M izredne podpore, kranjski sekciji za razširjenje Dežmanove kočice 3500 M za l. 1907. pa 4500 M redne in 1312 M izredne podpore, beljaškemu odboru 4000 M za kočo na Dobraču, ki bo letos povečana in udobno prirejena (s stroški 35.000 M). Tako se s tujim denarjem trosi po naši zemlji.

Severni nastop z Zajezera na Montaž (2735 m) vodi po srednjem od treh stebrov, ki podpirajo severno steno te impozantne gore. Prehod iz snežnega kota v skale je zelo težaven; potem je treba preplezati celo vrsto ozkih polic in tesnih globeli. V višini kakih treh četrtin stene je treba premagati težaven, melast, kar navpičen kamin, ki je zelo eksponiran; stopinje in oprizmi v njem so porasli z neprijetnimi in nezanesljivimi šopi trave. Odtod se manjšajo težave, nastop se lajša in vede po netežavnih zidkih in žlebeh, polnih mela, na greben prav pri vrhu. Po pripovedovanju vodnikov sta nastop prvič izvršila l. 1902. dr. Kugy in Bolaffio z vodnikoma J. Komacem in A. Oitzingerjem v 13 urah, drugič l. 1906. dva člana »Zelene rote« (naše Češke podružnice), dr. V. Dvorský in J. Čermák, z istima vodnikoma v 9 urah (z vračunjenim počivanjem od Zajezerske kočice do vrha). Po časopisu »Alpi Giulie« sta izvedla drugič ta nastop T. Cepich in A. Janutti leta 1904. brez vodnika v 20 urah. Oitzinger je pa ta dan oba opazoval — slučajno je bil po opravih v podmontaških terasah — in izpričuje, da sta

šla po stari, dosti lažji stezi »dei cacciatori italiani«. Njun popis ture v »A. G.« bi bil torej le mistifikacija. Ako iz Oitzingerja ne govori le ljubosumnost in užaljeno samoljubje, potem je tako popisovanje le diskreditiranje tur, napravljenih brez vodnika, in zasluži najodločnejše obsodbe planinskih društev in turistov sploh. Pa recimo, da verjamemo dobrima tržaškima turistoma, izbornima plezalcema — dasi dr. V. Dvorský in J. Čermák kljub največji pazljivosti nista našla nobenega sledu za njima —, potem bi bil nastop znanih obeh čeških veleturistov tretji v tej najtežji smeri.

Prof. dr. Riegler Ferdinand na Triglavu. Večkrat sem prigovarjal tovarišu prof. dr. Ferd. Rieglerju v Gradcu, Nemcu, ki je že obrazil Montblank, Ortler, Vel. Klek, naj obiše tudi naš Triglav. In res — gospod po mišljenju drugi Frischauf — se je napravil s kolegom dr. Winterjem, ki zna slovenski, na našega orjaka. Ne moreta pozabiti ljubeznivosti slovenskih vodnikov, slovenskega ljudstva sploh in melodijoznosti slovenske pesmi. Dr. Rieglerju je ugajala najbolje »Po jezeru«. Kolikor možno sem mu jo vrsto za vrsto doslovno raztolmačil in on je potem pesem prav lepo preložil na nemški jezik.

Dr. M. M.

Turistovski vlak bo vozil od Ljubljane do Trbiža tudi letos ob nedeljah in praznikih od 2. junija do 8. septembra. Odhod iz Ljubljane ob 4·58 zjutraj, dohod v Lescah 6·23, na Jesenicah 6·47, na Dovjem 7·13, v Beli peči 7·51, v Trbižu 8·02. Za povratek ni posebnega vlaka, ampak posluževati se je za daljše ture jako ugodnega vsakdanjega vlaka, ki odhaja iz Trbiža zvečer ob 8·45, iz Kranjske gore 9·17, z Dovjega 9·34, z Jesenic 10·08 in iz Leseč 10·29. Proti Bohinju je zveza z brzovlakom ob 8·16 zjutraj in z osebnim vlakom ob 9·32. Od Bohinja prihajata v zvezo s turistovskim vlakom brzovlak ob 8·20 in osebni vlak ob 9·50 po noči. Proti Rožu na Koroškem ima turistovski vlak zvezo šele ob 9·25 zjutraj; večerna zveza je ugodnejša, ker prihaja vlak iz Roža na Jesenice ob 8·45.

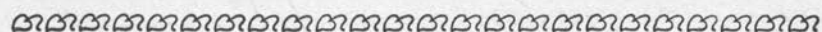
Nov vlak do Jesenic. Dne 1. junija začne voziti nov vlak od Ljubljane do Jesenic. Odhod iz Ljubljane ob 9·05 zjutraj, prihod na Jesenice ob 11·08, odhod z Jesenic popoldne ob 5·02, prihod v Ljubljano zvečer ob 6·50. Odhod z Jesenic z zveznim vlakom proti Rožu ob 11·26 dopoldne.

Kamniška železnica tudi letos ni nič napredovala v turističnem oziru. Zjutranji vlak odhaja kakor doslej šele ob 7·28 iz Ljubljane, kakor da bi človek hotel iti samo na Homec. Ob nedeljah in praznikih je za povratek iz Kamniških planin tako ugodno kakor prej, vlak odhaja namreč iz Kamnika ob 8·40 zvečer in prihaja v Ljubljano ob 9·55.

Novo postajališče. Železniško ministrstvo je napravilo novo postajališče »Bela peč« ne daleč od sedanje postaje v Ratečah. Od tega postajališča bo do Klanških jezer nekaj bliže.

* * *

Uredništvo »Plan. Vestnika« vljudno prosi vse podružnice, naj blagovolijo za prihodnjo številko poslati vse potrebne podatke za otvoritev koč. V dolžnost si tudi štejem, opozoriti podružnice in člane, da je glasilo slovenske turisticke v prvi vrsti naš list, ne pa katerikoli drugi. V centralizaciji je moč in napredek.

Poziv na VIII. tekmovalno slikanje.

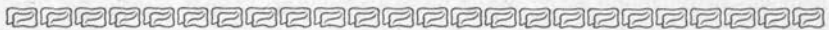
Osrrednji odbor „Slov. plan. društva“ v Ljubljani pozivlje s tem gospode amater-fotografe, društvene člane, da se blagovoljno udeleže tekmovalnega slikanja.

Program je sicer splošen in neomejen, vendar se pa bo razsodišče v prvi vrsti oziralo na slike o kočah in napravah „Slovenskega plan. društva“, na njih bližnjo okolico, na poglede in razglede od teh točk in na slike o planinah, na katerih so društvene naprave.

Odlikovane slike in njih negativi postanejo izključna last osrednjega odbora „Slov. plan. društva“.

Imena slik, objektiv, razsvetljava in popis naj se zabeležijo, ker se bodo ti podatki pri ocenjevanju vpoštevali.

Vsa potrebna pojasnila daje osrednji odbor „Slov. plan. društva“ v Ljubljani.

Tržaška podružnica „Slovenskega planinskega društva“

vabi na poset

DIVAŠKE VILENICE (cesarjeviča Rudolfa jama v Divači).

Jama je vse leto pristopna — Acetilenska razsvetljava.

Tarifa: Pristojbina za vodnika in razsvetljava ne glede na število posetnikov
K 3. Vstopnina za vsako osebo K 1. ○○○○○○○○○○○○○○○○○

Člani „Slovenskega planinskega društva“ plačajo proti izkaznici
polovico vstopnine. ~~~~~

Jama je oddaljena četrť ure od železniške postaje v Divači. — Vsako leto je jama ob znižani vstopnini splošno razsvetljena.

